І ми, врешті, запитаєм
Тебе, боже правий,
Коли уже мстити будем
На царях лукавих,
На владиках тих неситих
Ті криваві ріки,
Що сипались і сиплються
Вовіки і віки
З святих твоїх мучеників,
Поборників слова?
Чи ж навіки сидітимуть
Кати на престолах,
Кати правди, кати волі,
Кати всего духа,
І оперед народами
Затикати уха:..
Много муть они сидіти,
Святих убивати,
Бо й ми сидим та дивимся,
Заложивши руки,
Як ті звірі їх погані
На двоякі муки
Христів наших по одному
Ведуть на Голгату.
А та мати Україна,
Та блізна мати,
Вмивається кривавими,
Під хресатами стоя!..
А на кого єї сльози
Упадуть? — Я боюсь,
Що на нас они упадуть
І на наші діти!..

Тяжка судьба судилася
Спасителям світа,
Бо вни муся свойов кровйов
Твердить своє діло,
І на хрести віддавати
І душу, і тіло.
Да горе нам, як та кров їх
Задарма пропала,
Як ті речі їх святії
Вітри розмахали:
Бо з вівтаря в праведного
Вни правити будуть
Всю кров свою, — не в убійців,
О ні, браття! — будуть
У нас її вни правити
До каплі одної,
А праведний пожалуєсь
Крові їх святої.

Бо і нам зіслав пророка
Небесний владика
І проровів єго слово
Він добре й велико,
Єго свово до усіх нас!
А ми ж, пани-браття?..
Він нам казав по-своєму
Вести своє діло;
Він нам казав по-своєму
Вести своє діло;
Він нам казав не по корчмах
Ніже по весіллях
Увиватись, а у своїй
І хаті, і школі
Добувати свого щастя,
І сили, і волі.

А ми є єго послухали?
Ударmось у груди,
Та лишімо забріхувать
І себе, і люди,
Що ось то ми: і те, і те,
І те учинили!..
Нічого ми не вчинили,
Хоть дав бог і сили,
І руки дав, і часу дав;
На то, аби спати?
Ні, те на то, аби спати,
А на тоє, браття,
Аби в люди допровадить
І себе, і тії
Брати наші ледащії,
Недбалі, сліпії,
А тогді аж ме ням ялось
Єго спом'янути
І увінчать пам'ять єго
Барвінком і рутов.